

РЕШЕНИЕ

№ 2119

гр. София, 02.04.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XIV КАСАЦИОНЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на 21.03.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Бранимира Митушева

**ЧЛЕНОВЕ: Весела Цанкова
Луиза Христова**

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Костов, като разгледа дело номер **1339** по описа за **2014** година докладвано от съдия Бранимира Митушева, и за да се произнесе взе предвид следното:

3

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на Р. Г. М. против решение от 28.11.2013 г., постановено по НАХД № 2438/2013 г. на СРС, наказателно отделение, 121 с-в, с което е изменено НП № 51817/16.10.2012 г. на началника на АНД в ОПП в СДВР, с което на А. С. В. на основание чл. 177, ал. 1, т. 2, пр. 2 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 300 лв. за нарушение по чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП, като съдът е намалил размера на глобата на 100 лв.

Решението се обжалва като неправилно постановено в нарушение на закона със съществени нарушения на процесуалните правила - касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2 от НПК, по съображения, изложени в касационната жалба. Искане се да се отмени решението и потвърденото с него наказателното постановление.

Ответникът по касационната жалба – ОПП-СДВР не взема становище по жалбата.

СГП дава заключение за неоснователност на жалбата.

Административният съд С.-град, като се запозна с обжалваното решение и обсъди

доводите, посочени в жалбата, намира следното:

Касационната жалба е подадена в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, от надлежна страна по чл. 210, ал. 1 от АПК, срещу подлежащо на оспорване по чл. 208 от АПК съдебно решение, и е допустима.

Разгледана по същество е неоснователна.

С решение от 28.11.2013 г., постановено по НАХД № 2438/2013 г. на СРС, наказателно отделение, 121 с-в е изменено НП № 51817/16.10.2012 г. на началника на АНД в ОПП в СДВР, с което на Р. Г. М. на основание чл. 177, ал. 1, т. 2, пр. 2 от ЗДвП е наложена глоба в размер на 300 лв. за нарушение по чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП, като съдът е намалил размера на глобата на 100 лв.

От фактическа страна СРС е приел за установено, че на 03.10.2012 г. към 23.50 ч. Р. Г. М., който управлявал лек автомобил „Мерцедес ЦЛС” с ДК [рег.номер на МПС] , бил спрян за проверка от служители на СДВР в района на [улица], които след извършена справка установили, че лицето управлява моторното превозно средство без свидетелство за управление на МПС. На лицето бил съставен АУАН № 51817/03.10.2012 г., като въз основа на съставения АУАН било издадено и наказателното постановление.

Фактическата обстановка съдът приел за установена въз основа на събраните по делото доказателства, свидетелските показания.

От правна страна, СРС е приел подадената пред него жалба за неоснователна, приел е, че е осъществено нарушението по чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП – от доказателствата по делото е било установено, че жалбоподателят е управлявал моторно превозно средство без свидетелство за управление.

Решението на първоинстанционния съд е правилно.

Съгласно чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП, за да управлява моторно превозно средство, водачът трябва да притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него превозно средство. Съгласно чл. 177, ал. 1, т. 2 от ЗДвП наказва се с глоба от 100 до 300 лв. който управлява моторно превозно средство, без да притежава съответното свидетелство за управление или то е отнето по реда на чл. 171, т. 1 или 4. Правилно първоинстанционният съд въз основа на събраните по делото доказателства (разпит на свидетеля очевидец на нарушението, съставения АУАН – подписан без възражение от нарушителя) е приел, че на 03.10.2012 г. към 23.50 ч. Р. Г. М., който управлявал лек автомобил „Мерцедес ЦЛС” с ДК [рег.номер на МПС] , бил спрян за проверка от служители на СДВР в района на [улица], които след извършена справка установили, че лицето управлява моторното превозно средство без свидетелство за управление на МПС и е нарушил чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП. Видно и от представените по делото писмени доказателства касаторът в производството пред настоящата инстанция е придобил правоспособност за категории АМ, В1, М на 25.02.2013 г. (издадено свидетелство за управление на моторно превозно средство №[ЕИК]/25.02.2013 г.). Посоченото обстоятелство не беше отречено като осъществило се нито в процеса на доказване в производството пред първата инстанция, нито и в процеса пред настоящата инстанция. Всъщност доводи и доказателства в тази насока не се съдържат, а и не са представени в жалбата пред настоящата инстанция. Оплакването, съдържащо се в жалбата е за посочени различни като нарушени разпоредби в съставения АУАН и в издаденото наказателно постановление, като по този начин било нарушено правото на защита на наказаното лице. Не се споделят оплакванията, съдържащи се в касационната жалба за наличието

на съществено противоречие в АУАН и издаденото въз основа на него наказателно постановление. И в АУАН и в НП е посочено, че извършеното нарушение е поради това, че лицето е управлявало моторно превозно средство без наличието на свидетелството за управление. Описаната фактическа обстановка, обаче и в АУАН и в НП е една и съща, както в АУАН, така и в наказателното постановление е отразено, че лицето е управлявало моторно превозно средство без свидетелство за управление. В процесния случай не е било нарушено правото на защита на наказаното лице. Както в АУАН, така и в наказателното постановление е изписано словесно извършеното нарушение, като не може по какъвто и начин да се отрече извода, че лицето е разбрало в какво се обвинява, а именно в това, че управлява моторно превозно средство без свидетелство за управление. Без значение за приложимостта на текста на чл. 150а, вр. чл. 177, ал. 1, т. 1, пр. 2 от ЗДвП е обстоятелството на кого принадлежи правото на собственост върху управляваното моторно превозно средство. Този факт се обосновава и с факта, че свидетелството за управление на моторно превозно средство се издава на водача, а не за определено моторно превозно средство. Правилно, първоинстанционният съд след преценка на всички доказателства по делото, включително и на разпитания по делото свидетел-очевидец е установил фактическата обстановка по делото и е приел, че е извършено нарушението по чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП. В тази връзка и съгласно чл. 2, ал. 1 от Наредба № I-157 от 01.10.2002 г. за условията и реда за издаване на свидетелство за управление на моторни превозни средства, отчета на водачите и тяхната дисциплина, свидетелството за управление на МПС е индивидуален удостоверяващ документ за правоспособност на водача. Съдържанието на свидетелството за управление е посочено в чл. 7, ал. 2 от Наредбата, като същото следва да съдържа имена, дата и място на раждане, ЕГН, пол, гражданство, снимка на притежателя, наименование на населеното място от постоянния адрес, подпис на притежателя, номер на свидетелството, дата на издаване, място на издаване на свидетелството, орган, издал свидетелството, дата на изтичане валидността на свидетелството, категория или категории МПС, за които е валидно свидетелството, дата на придобиване на категорията или на категориите на свидетелството, дата, до която е валидна категорията или категориите, особени забележки. Следователно, неотнормено към спора за извършеното нарушение е обстоятелството дали управляваното моторно превозно средство е било собственост на жалбоподателя или не.

Въз основа на изложеното, тази инстанция приема касационната жалба за неоснователна. Оспорваното първоинстанционно решение като валидно, допустимо и правилно следва да се остави в сила.

Като съобрази направените фактически и правни изводи и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, АДМИНИСТРАТИВНИЯТ СЪД С. – град, XIV-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 28.11.2013 г., постановено по НАХД № 2438/2013 г. на СРС, наказателно отделение, 121 с-в.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:

